

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. N. V.**, zast. Mgr. Adamem Hefnerem, advokátem, se sídlem Koželužská 3034/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. OAM-1079/ZA-ZA11-HA06-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 1. 2025, č. j. 17 Az 13/2024-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Adamu Hefnerovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **5.070 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zastavil řízení o žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný věc posoudil správně, neboť předpoklady vyplývající z § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by zakládaly potřebu posouzení žalobcovy opakované žádosti, nebyly dány. Žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 8. 2024 neuvedl žádné nové skutečnosti oproti své předchozí (první) žádosti ze dne 17. 2. 2024. Opětovně tvrdil pouze ekonomické důvody, zejména zájem na setrvání v České republice, aby zde mohl pracovat a vydělat finanční prostředky a neochotu vrátit se do země původu. Ani ze žalovaným obstaraných aktuálních informací o zemi původu nevyplývá změna tamní situace odůvodňující nové posouzení žalobcovy žádosti.

[3] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností. V blanketní kasační stížnosti uvedl, že jej napadá z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Ve včasném doplnění kasační stížnosti, které učinil k výzvě kasačního soudu, stěžovatel cituje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostal povinnosti pro něj z tohoto článku vyplývající (nezasahovat do výkonu práva na soukromý a rodinný život). Nijak nezkoumal dopad napadeného rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel má za to, že tento dopad je třeba posuzovat i ve věcech podle zákona o azylu. Uvedené pochybení žalovaného krajský soud aproboval, a tím také pochybil. Stěžovatel doplňuje, že není v kontaktu se svými dětmi a jeho manželka již žije v partnerském vztahu s jiným mužem. Sám stěžovatel pak plánuje založit rodinu se svojí nynější přítelkyní, kterou si na území České republiky našel. Jediným důvodem, proč k založení rodiny dosud nedošlo, je jeho nejistý pobytový status a obava z potenciálního vyhoštění z území České republiky, kde má mnoho přátel a silné vazby, na rozdíl od země původu. Uvedené měl žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednit v souladu se zásadou materiální pravdy. Pokud tak neučinil, dopustil se pochybení, které krajský soud nesprávně aproboval.

[5] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že se žalovaný, stejně jak krajský soud, alibisticky spokojil s tím, že stěžovatel při svém výslechu potvrdil, že při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl stejné důvody jako ve své předchozí žádosti. Jelikož je stěžovatel právním laikem, nemohl sám vyhodnotit, zda uvádí stejné či nové skutečnosti, a zda se jeho nynější důvody od důvodů jeho první žádosti liší.

[6] Kasační stížnost není přípustná.

[7] Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Z toho plyne, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobila meritorního projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána (a nikoli nějaký jiný akt), a musí se tedy také vztahovat k rozhodovacím důvodům, na nichž uvedený soud své rozhodnutí založil.

[8] V nynějším případě však stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí v podstatě žádnou, byť jen stručnou, polemiku se závěry, které krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil. Jak již výše uvedeno, v souzené věci stěžovatel namítá pochybení žalovaného spočívající v nezohlednění dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Důvodem napadeného rozsudku, který je nyní předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti, však bylo to, že ve stěžovatelově případě neshledal naplnění podmínek pro věcné posouzení jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. K těmto důvodům (spočívajícím v neexistenci nových skutečností, které nemohl stěžovatel bez vlastního zavinění uvést ve své původní žádosti a svědčících o tom, že by mohl být vystaven v zemi původu pronásledování či hrobě vážné újmy a že by v zemi původu došlo ke změně situace zakládající potřebu nového posouzení žádosti) stěžovatel neuvádí v kasační stížnosti ničeho. Zbývá dodat, že nynější tvrzení o absenci závěrů

pokračování

žalovaného o dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatel netvrdil ani v žalobě.

[9] Argumentačně se tudíž stěžovatel zcela mýlí nejen s předmětem řízení o kasační stížnosti, ale také s důvody, na nichž je založen napadený rozsudek. Jinými slovy, kasační stížnost ve své podstatě neobsahuje žádné skutečné kasační důvody, kterými by stěžovatel na napadený rozsudek či na postup krajského soudu jeho vydání předcházející reagoval.

[10] Taková kasační stížnost je však nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020-17).

[11] Nejvyšší správní soud pro úplnost a nad rámec potřebného dodává, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že sám nemohl rozpoznat, zda ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvádí nové skutečnosti, ač to při pohovoru měl výslovně uvést, a žalovaný i krajský soud z tohoto jeho vyjádření měl alibisticky vyjít, nelze uvedenému přisvědčit. Z odst. 9. napadeného rozsudku nepochybně plyne, že zde krajský soud shrnul obsah obou stěžovatelových žádostí a na základ toho zhodnotil, že v nich stěžovatel opakuje tytéž důvody. Z napadeného rozsudku tak vůbec neplyne, že by krajský soud vyšel pouze z toho, že stěžovatel při pohovoru uvedl, že svoji opakovanou žádost podává ze stejných důvodů jako žádost původní. Ani tato okolnost tak nebyla rozhodovacím důvodem napadeného rozsudku.

[12] Kasační stížnost v nynější věci je tudíž z důvodů shora uvedených nepřípustná a Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta nebo řízení zastaveno.

[14] Usnesením ze dne 31. 3. 2025, č. j. 4 Azs 36/2025-33, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli k jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti advokáta Mgr. Adama Hefnera. Náklady ustanoveného zástupce nese v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud stěžovateli přiznal odměnu za jeden úkon právní pomoci (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem) podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 4.620 Kč. Součástí náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti je také náhrada hotových výdajů (režijní paušál) s tímto úkonem související, která podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí 450 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti celkem činí 5.070 Kč a tato bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[15] Přestože ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil také další úkon právní pomoci spočívající v doplnění kasační stížnosti, za tento úkon Nejvyšší správní soud tomuto zástupci odměnu a náhradu hotových výdajů nepřiznal, neboť ta náleží pouze za důvodně

a účelně vynaložené náklady. Uvedený požadavek však ustanoveným zástupcem provedené doplnění kasační stížnosti nesplňuje, neboť ze shora uvedeného je zřejmé, že doplnění kasační stížnosti se zcela míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu